

ת"פ 40339/12/13 - מדינת ישראל נגד ט' ס' ב' ד' ש'

בית-המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו

ת"פ 40339-12-13 מדינת ישראל נ' ש' (עצירה) 10.3.2015

לפני כב' השופטת יהודית אמסטרדם

מדינת ישראל המאשימה:

על-ידי ב"כ עו"ד נועה ברעם רסקין

נגד

ט' ס' ב' ד' ש' (עצירה) הנאשמת:

על-ידי ב"כ עו"ד מנחם רובינשטיין ועו"ד גבריאל רפפורט

הכרעת דין

א. פתח דבר

1. אני מזכה את הנאשמת מחמת הספק מביצוע עבירה של ניסיון לתקוף עובד ציבור בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 382א(ב)(2) + 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

הנאשמת מורשעת בביצוע עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, איומים והחזקת סכין - עבירות לפי סעיפים 329א(1), 192 ו-186א לחוק העונשין.

2. מעובדות כתב-האישום עולה, כי במהלך השנתיים האחרונות טופלה הנאשמת במרפאות החוץ של המרכז הרפואי ***** (להלן: "**בית-החולים**") על-ידי המתלוננת א.א., שהינה רופאה פסיכיאטרית (להלן גם: "**המתלוננת**").

על-פי הנתען בכתב-האישום, עובר ליום 12.12.2013 טענה הנאשמת בפני המתלוננת וכן בפני גורמים נוספים בבית-החולים, כי לא זכתה ל"**טיפול הולם**" מהמתלוננת, וביקשה לעבור לטיפולו של רופא אחר.

משנדחתה בקשתה, גמלה החלטה בליבה בתאריך 12.12.2013 לפגוע במתלוננת. הנאשמת חבשה פאה וכובע, נטלה ארבע סכינים בגדלים שונים: (סכין בעלת להב באורך 15 ס"מ (להלן: "**הסכין**"), סכין בעל להב באורך 10 ס"מ, ושתי סכיני גילוח, ושמה פעמיה אל בית-החולים.

במועד המצוין לעיל, בשעה 10:55, עת עבדה המתלוננת בחדרה בבית-החולים, התפרצה הנאשמת לחדר כשהיא אוחזת בסכין בידה הימנית. הנאשמת התנפלה על המתלוננת, משכה בשערותיה והפילה אותה על ריצפת החדר. בעוד המתלוננת שוכבת על הרצפה, רכנה הנאשמת מעליה ודקרה אותה באמצעות הסכין, תוך שהיא צועקת ומאיימת על המתלוננת ללא הרף: "אני אהרוג אותך בכל מקרה". בהמשך, הניפה הנאשמת את הסכין לעבר צווארה ופניה של המתלוננת, בעוד שהמתלוננת מנסה להתגונן מפניה באמצעות ידיה וזועקת לעזרה.

3. ד"ר ערן הראל (להלן: "**ד"ר הראל**") שהינו פסיכיאטר, עבד באותה עת בסמוך לחדרה של המתלוננת, שמע את צעקות המתלוננת, הגיע במהרה לחדרה ומשראה את הנאשמת רוכנת על המתלוננת ותוקפת אותה באמצעות הסכין, אחז בכתפיה של הנאשמת וגרר אותה אל מחוץ לחדר.

בתגובה לכך, ניסתה הנאשמת לתקוף את ד"ר הראל בכך שהניפה את הסכין לכיוון רגלו.

4. ד"ר מיכאל קרסנושטיין (להלן: "ד"ר קרסנושטיין"), הינו פסיכיאטר שעבד אף הוא אותה עת בחדר סמוך לחדרה של המתלוננת, אף הוא שמע את הצעקות ומיהר למקום. משראה את ד"ר הראל נאבק עם הנאשמת האוחזת בסכין, כופף ד"ר קרסנושטיין את ידה והצליח לשמוט ממנה את הסכין. בתוך כך הצליחו ד"ר הראל, ד"ר קרסנושטיין ומאבטחי בית-החולים להשתלט על הנאשמת ולעכבה.

5. כתוצאה מהדקירות נגרמו למתלוננת חתכים בפניה ובידיה, וחבלות על גופה, כמפורט להלן: חתך בכנף השמאלית של האף בגודל 0.5 ס"מ; חתך במחיצת האף בין הנחיריים בכל העובי; חתך עמוק בבסיס של אצבע בכף-יד שמאל; חתך באמה הימנית בגודל 3 ס"מ, חתך בבסיס אצבע בכף-יד ימין; ושטף-דם באמה השמאלית.

המתלוננת טופלה בבית-החולים, נותחה בכף-ידה השמאלית ויותר החתכים בפניה וידיה נתפרו.

ב. גדר המחלוקת

6. בתגובתה לכתב-האישום הודתה הנאשמת בהחזקת סכין ובאיומים.

הנאשמת כפרה בכך שהייתה לה כוונה לגרום למתלוננת נכות או מום או חבלה חמורה, וכן כפרה בכך שניסתה לתקוף עובד ציבור-

"[הנאשמת] לא פעלה כפי שפעלה מתוך תכנון לפגוע במתלוננת אלא ע"מ למשוך תשומת לב בלבד. הפגיעה במתלוננת ארעה על רקע סירובה לשוחח עם הנאשמת ועל רקע כך שהמתלוננת הדפה את הנאשמת והתפתחה במקום התגוששות פיזית בין השניים והנאשמת איבדה את עשתונותיה."

7. הנאשמת הכחישה כי אמרה למתלוננת "אני אהרוג אותך בכל מקרה" וטענה, כי לא אמרה את הדברים המיוחסים לה, ולא הייתה לה כאמור כוונה לגרום למתלוננת נכות או חבלה חמורה, אלא להפחידה בלבד. עוד הכחישה כי הניפה את הסכין לעבר פני המתלוננת, וטענה כי התנהל מאבק פיסי בין שתיהן על רקע צעקות הבהלה שהשמיעה המתלוננת, והמתלוננת נבהלה וניסתה להדוף את הנאשמת ממנה.

בנוסף לכך, הכחישה הנאשמת את ניסיון התקיפה של ד"ר הראל.

8. בהמשך לתגובה לכתב האישום חלו התפתחויות מאוחרות בקו ההגנה, בעדות הנאשמת כמו גם בשלב הסיכומים, הודתה הנאשמת כי פצעה שלא כדין את המתלוננת, אך הוסיפה טענה כי הייתה אותה עת

תחת השפעת סמים וכי במסגרת תוכניתה היא התכוונה להתאבד. הסברה של הנאשמת לטענה הכבושה כי הייתה תחת השפעת סם היה שלא נועצה בעורך-דין טרם חקירתה.

9. בסיכומי ההגנה, אישר ב"כ הנאשמת כי מרשתו הגיעה, כמפורט בכתב-האישום, לחקרה של המתלוננת כשהיא חבושה בכובע ובפאה ומצוידת בארבעה סכינים. וכי היא פצעה כאמור שלא כדין את המתלוננת באמצעות הסכין. עוד אישר, כי הנאשמת נגררה על-ידי ד"ר הראל אל מחוץ לחדר כשהוא אוחז בכתפיה.

המחלוקת בין הצדדים נסובה אודות הסוגיה אם עסקין ב"חבלה בכוונה מחמירה" או ב"פציעה שלא כדין", כמשמען בחוק העונשין; וכן, -אם ניסתה המתלוננת לתקוף את ד"ר הראל בעת שזה ביקש להרחיקה מהמתלוננת.

לטענת ההגנה, כאשר הנאשמת לא קיבלה תשובה לפנייתה להחליף את הרופאה המטפלת בה היא "החליטה להתנקם ולהתאבד" (עמ' 18 לסיכומי הנאשמת) [הדגשות, מכאן ואילך, אינן במקור, אלא אם צוין אחרת - י.א.].

בא-כוח הנאשמת מודע לאמירותיה המפלילות של הנאשמת בעניין כוונתה המפלילה, ובסיכומיו הלן על כך שמרשתו נחקרה על-ידי שני חוקרים במקביל, מבלי שניתנה לה הזדמנות להיוועץ בעורך-דין (עמ' 17 לסיכומי הנאשמת).

לדבריו, אין ליתן משקל לחקירתה הראשונה מיום האירוע (ת/12), שכן כלשונו, הנאשמת "נחקרה בחקירה צולבת ע"י שני חוקרים במקביל, וכן לא נהנתה מזכות ההיוועצות המגיעה לה על-פי דין" (עמ' 20 לסיכומי הנאשמת).

10. בנוסף טען, כי "גם כאשר הנאשמת משחקת לידי חוקריה בחקירתה, היא מדברת על לחתוך את המתלוננת, קרי, שגם אם ניתן משקל לאמירותיה המאוחרות בחקירתה, הרי שכוונתה הייתה, לפי אימרות אלו אך לחתוך, קרי לפצוע את המתלוננת ולא מעבר לכך" (עמ' 21 לסיכומי הנאשמת).

עוד נטען שאין לראות באדם המנופף בסכין כלפי אחר ותוך כדי התגוששות חותך אותו, כמי שהתקיים בו היסוד הנפשי של כוונה מיוחדת, וכי במקרה דנן לא עלה בידי המאשימה להוכיח כי הנאשמת ניסתה לדקור את המתלוננת בפניה או בצווארה (עמ' 23 לסיכומי הנאשמת).

11. ב"כ הנאשמת אף הכחיש כי מרשתו ניסתה לתקוף את ד"ר הראל, בעת שניסה להרחיקה מהמתלוננת כשהוא מושך אותה מכתפיה וגבה המופנה לעברו, והדגיש, כי הנאשמת במצב הדברים שנוצר, ובהתחשב במקום בו עמד ד"ר הראל לא הייתה יכולה להיות מודעת לעובדת היותו עובד ציבור.

ג. התשתית הראייתית עליה מתבססת התביעה

12. ביום האירוע תועדה הנאשמת במצלמות האבטחה של בית החולים כשהיא באה בשעריו כשלראשה פאה וכובע, ובידה שקית ומטריה (ראו: **ת/6, ת/7, ת/8, ת/33, ת/44**).

כפי שהתברר בדיעבד, בתוך השקית מתחת למטריה, טמנה הנאשמת שתי סכינים (**ת/19**): האחת עם להב באורך 15 ס"מ (**ת/30**), אשר באמצעותה תקפה בהמשך את המתלוננת; והשנייה סכין בעלת להב באורך 10 ס"מ (**ת/31**). כמו-כן, בכיסיה נמצאו בין השאר שתי סכיני גילוח (**ת/32 א'-ב'**) ומכתב התאבדות (**ת/4א'**), בו האשימה את המתלוננת, ורמזה כי בכוונתה לנקום בה.

13. בחינת המסמכים הרפואיים (**ת/21-ת/22**), לצד לוח תצלומים המתעדים את חבלות המתלוננת (**ת/18**), מעלה כי למתלוננת נגרמו חתכים באזור הפנים והיד, לרבות חתך בכנף השמאלי של האף בגודל חצי ס"מ, חתך במחיצה של האף בין הנחיריים בכל העובי וחתך עמוק עם פגיעה עצבית בגינו נותחה. עם תום אישפוזו הומלץ למתלוננת על ריפוי בעיסוק וחופשת מחלה למשך חודש וחצי.

על עובדות אלה אין מחלוקת, וזו מתמקדת באירועים שהתרחשו מרגע כניסתה של הנאשמת לחדרה של המתלוננת.

14. במסגרת ראיות התביעה הוגש כאמור מכתב ההתאבדות שנכתב על-ידי הנאשמת יום עובר לאירוע (**ת/4א'**). במכתב כתבה הנאשמת בין היתר:

"[אני] מודה בזה שלצערי עשיתי את זה מכיון שקיבלתי יחס מזלזל במרפאה ולכן לא הותר לי שום ברירה..."

עוד כתבה, כי כאשר שיתפה את המתלוננת בקשייה, האחרונה לא התייחסה לבקשותיה, ורשמה לה מרשמים לתרופות שלא הועילו לה; וכאשר פנתה בבקשה להחליף רופא, היא הורחקה מהמרפאה.

בהמשך הדגישה הנאשמת במכתבה את השורה הבאה:

"אני מאשימה את הממסד למצב של האטרף שהגעתי אליו. אסור לזלזל בבעיות של אנשים במצוקה!"

וכן:

"אני מאשימה את [המתלוננת] שהתייחסה בזלזול למצב שלי ולא טיפלה בי כמו שצריך למרות שביקשנו ממנה אני ובת דודה שלי... לכן החלטתי לסיים עם הכל ולהתנקם..."

למכתב ההתאבדות צירפה הנאשמת שיר שכתבה לדבריה כחודש עובר לאירוע (ת/ב4'), ובו כתבה בין היתר:

**"הישמרו לכם!
הפתעות הן לעתים לא צפויות
הפתעות שלעתים עלולות להיות עצובות
ביכולתן להכיל את הלב צער ולא תמיד קל לגבור עליהן."**

עדות המתלוננת

15. המתלוננת רופאה פסיכיאטרית בעלת ניסיון מקצועי בן 38 שנים, עבדה במשך 18 שנים כפסיכיאטרית במרפאה בבית-החולים *****. לאחר האירוע לא שבה לעבודתה, לדבריה, בשל הטראומה הנפשית שחוותה.

המתלוננת טיפלה בנאשמת במהלך השנתיים האחרונות, והודעותיה במשטרה הוגשו במסגרת פרשת ההגנה, ואתייחס אליהן תחילה.

המתלוננת תיארה בהודעה ראשונה שנגבתה ממנה בבית-החולים ביום האירוע (נ/1א'), שהנאשמת נכנסה לחדרה,-

"וקפצה עלי והפילה אותי מהכיסא שבו ישבתי ואז היא ניסתה להרוג אותי וראיתי את הסכין ביד ימין שלה ואני התחלתי לצעוק כאשר ראיתי את הסכין."

כאשר נשאלה האם הנאשמת צעקה משהו תוך כדי, השיבה בחיוב וציינה כי הנאשמת צעקה לעברה **"אני יהרוג אותך"**.

בהודעה שנגבתה בתאריך 18.12.2013 (נ/1ב'), 6 ימים לאחר האירוע, שבה המתלוננת ותיארה את השתלשלות האירועים. תחילה תיארה את מצבה הרפואי של הנאשמת וההליך הטיפולי שעברה, בציינה כי המפגש האחרון בינה ובין הנאשמת התקיים כשבוע עובר לאירוע, כאשר הנאשמת הגיעה כשהיא מלווה בקרובת משפחתה ודרשה לקבל טיפול פסיכולוגי במסגרת אשפוז יום.

המתלוננת תיארה את האירוע נשוא כתב-האישום במילים הבאות:

"פתחה את הדלת בפתאומיות בסערה... התפרצה פנימה עם כובע וישר זיהיתי אותה... לא ראיתי כלום ראיתי שהיא בשחור וכובע זאת פעם ראשונה שהיא עם כובע ולכן שמתי לב לזה. לא ראיתי מה היה לה בידיים... אני לא זוכרת מה קרה מהרגע שהיא נכנסה לחדר ועד שפתאום הייתי על הרצפה... והיא עליי והיא צעקה 'אני יהרוג אותך' ואז הבחנתי בסכין... והיא כל הזמן אמרה כל הזמן שלא משנה מה, היא תהרוג"

אותי בכל מקרה היא חזרה על זה כמה פעמים לפחות פעמיים שלוש... לא הרגשתי שהיא דוקרת אותי הרגשתי שאני הולכת למות."

כאשר הובאה בפניה גירסת הנאשמת לפיה רק בשל העובדה שהמתלוננת החלה לצעוק, נלחצה הנאשמת והחלה לתקוף אותה, השיבה המתלוננת:

"אני לא זוכרת מה קרה זה היה מאוד מהר תוך שנייה הייתי על הרצפה אחרת הייתי מתנגדת ואולי הייתי מצליחה ללחוץ על כפתור מצוקה שיש לנו שם במשרד."

המתלוננת נשאלה אם הותקפה מיד עם כניסתה של הנאשמת לחדר ועל כך השיבה:

"אני לא זוכרת, אני זוכרת רק שהיא נכנסה והדבר הבא הייתי על הרצפה והיא עלי עם הסכין צועקת שתהרוג אותי ואני התגוננתי... והיא כל הזמן אומרת שתהרוג והיא מנסה כל הזמן עם הסכין להגיע לגרון שלי ואני ניסיתי להגן על עצמי וסגרתי עם הידיים על הפנים והגרון כדי שהיא לא תוכל להגיע לשם, מרוב הלחץ אפילו לא הרגשתי את החתכים שהיא עשתה לי רק רציתי להגן על עצמי."

כאשר נשאלה המתלוננת אם הנאשמת התלוננה בפניה במסגרת ההליך הטיפולי כי היא שומעת קולות, היא השיבה בשלילה.

16. בבית-המשפט תיארה המתלוננת את השתלשלות האירועים כדלקמן:

"ישבתי בחדר קיבלתי מטופלים, בדיוק הייתה איזה שהיא הפסקה... פתאום התפרצה לחדר זיהיתי אותה מיד למרות שהתפלאתי שפתאום היא עם הכובע מצחייה שאף פעם היא לא היתה קודם עם כובע ושיער ככה מפוזר על הכתפיים שתמיד היה לה שיער קצר... ישבתי ככה ליד שולחן... והיא ממש ישר הפילה אותי על הרצפה והתחילה להגיד שהיא תהרוג אותי בכל מקרה, אז צעקתי אבל הצעקה הראשונה יצאה כזאת חלשה... ואז היא עוד פעם אמרה שהיא תהרוג אותי וכל פעם אמרה 'אני יהרוג אותך בכל מקרה'... פעם ראשונה שהיא אמרה 'אני אהרוג אותך' היה לי חושך מול העיניים לא ראיתי ואחר כך היא חזרה עוד פעם ועוד פעם וניסיתי לצעוק אבל פתאום ראיתי כבר את הסכין מול עיניים ממש ככה... אז הבנתי שבאמת הולכת למות עכשיו אז כנראה סוף סוף צעקתי כמו שצריך אבל גם הייתה לי הרגשה שאף אחד לא בא ואני צריכה להגן על עצמי וראיתי שהיא מנסה להזיז את הסכין לצוואר אז חשבתי טוב אני צריכה להגן על הפנים והצוואר [העדה הדגימה הצלבת ידיה מעל פניה - י.א.] ואז פתאום מישהו בא משכו אותה ממני וממש ככה ראיתי אותה ממש באוויר שמישהו לקח אותה." (עמ' 14-15 לפרוטוקול).

המתלוננת נשאלה באיזה שלב הבחינה בסכין. היא השיבה כי הבחינה בסכין לאחר שהושכבה על גבה ולאחר

שהנאשמת אמרה לה שלוש פעמים שתהרוג אותה. לשאלת בית-המשפט אם לא הבחינה בסכין מיד עם כניסתה של הנאשמת לחדרה, השיבה:

"לא אני בעצם שמתי לב רק את הכובע ושיער וראיתי שכולה בבגדים שחורים שהכל ככה שחור וגם כובע בצבע שחור. אבל לא ראיתי מה היה לה בידיים, לא הספקתי לראות, זה ממש היה כזה רגע." (עמ' 16 לפרוטוקול, ש' 8-11).

היא נשאלה כמה זמן לקח להערכתה מרגע כניסת הנאשמת לחדרה ועד שהופלה ארצה, ועל כך השיבה:

"נראה לי שזה היה משהו כמעט מייד כי לא היה משהו בין זה לזה פשוט היא ישר הפילה אותי וזהו." (עמ' 18 לפרוטוקול, ש' 19-22).

בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת אם הפנתה את הנאשמת לאשפוז בבית-החולים הפסיכיאטרי 'גהה' על רקע שימוש מופרז באלכוהול ובכדורים, והיא השיבה בשלילה, וציינה כי הרקע להפניית הנאשמת לאשפוז היו מחשבות אובדניות עליהן היא דיווחה. בהמשך נשאלה אם הנאשמת צעקה לעברה, והיא השיבה: **"היא רק אמרה שהיא תהרוג אותי... זה לא צעקה..." (עמ' 29 לפרוטוקול, ש' 11-16).**

במהלך חקירתה הנגדית עומתה המתלוננת עם דברי הנאשמת לפיהם היא אמנם החזיקה בסכין, אך רק בשל צעקותיה של המתלוננת היא נכנסה **"לאטרף"**; זאת בהמשך לדברי המתלוננת בחקירתה במשטרה, שם ציינה כי אינה זוכרת מה קרה. על כך השיבה המתלוננת:

"אם היה משהו שראיתי סכין או היא הייתה אומרת משהו אז הייתי פשוט יוצאת מהחדר... אבל אני אומרת לך יש לנו בעצם אנחנו יודעים מה לעשות אם משהו פתאום עושה משהו בחדר... פשוט לא הייתה לי את השנייה לשום דבר כי היא פשוט הגיעה כמו שאומרים ישר ולעניין אז לא היה לי אפשרות לא לצאת לא לפתוח דלת לא לגעת בכפתור." (עמ' 29-30 לפרוטוקול).

בחקירה חוזרת שבה המתלוננת וסיפרה:

"אני לא זוכרת בדיוק איך היא הפילה אותי על הרצפה אני יודעת שישבתי על הכיסא ככה עם צד לשולחן ואיך היא ככה הפכה אותי ומיד הייתי על הרצפה זה בדיוק באיזה מקום היא נגעה או איך זה אני לא זוכרת אבל כל החודשים האלה אני בעצם מנסה לשחזר את זה ולהבין כי זה מאוד מפחיד אותי..." (עמ' 42 לפרוטוקול, ש' 14-17).

עדויות עדי התביעה

17. ד"ר הראל (ע.ת.2), שהינו פסיכיאטר העובד במרפאה, תיאר בבית-המשפט את אשר ראה בחדרה

עמוד 7

של המתלוננת,

"... פתחתי את הדלת ראיתי את [המתלוננת] שרועה על הרצפה על הגב את הנאשמת רוכנת עליה עם הגב אליו עם הברכיים על הרצפה עם סכין ראיתי הרבה דם [המתלוננת] מנסה להגן על הצוואר שלה עם הידיים, והיא עם סכין תוקפת אותה, מה שעשיתי תפסתי את הנאשמת בכתפיים כשהיא עם הגב אליי, הפעלתי הרבה כוח תלשתי אותה משם וגררתי אותה החוצה מחוץ לחדר, בזמן הזה [המתלוננת] גם צעקה לי שיש לה סכין..."

בהתייחסו לתפיסת הנאשמת ציין ד"ר הראל:

"אני ראיתי את הסכין ניסיתי עם הרגל הימנית שלי לדרוך לה על היד כשאני מחזיק אותה חזק בשתי הכתפיים לדרוך לה על היד ועל הסכין, בזמן הזה היא ניסתה עם היד כשהיא לא רואה אותי היא עם הגב אליי כל הזמן בגלל שניסיתי לדרוך על היד עם הסכין להסיט אותה לכיוון הרגל שלי ולנסות ולתקוף לי את הרגל, בשלב הזה הגיע [ד"ר קרסנושטיין] ואמרתי לו 'יש לה סכין' והוא תפס לה את היד והוציא את הסכין."
(עמ' 45 לפרוטוקול, ש' 19-28).

בהמשך ציין ד"ר הראל, כי בעודו אוחז בנאשמת מחוץ לחדרה של המתלוננת, הוא שמע את דבריה - "היא חזרה על זה כמה פעמים ש'זה הגיע לה היא לא עזרה לי'" (עמ' 46 לפרוטוקול, ש' 2-3).

במהלך חקירתו הנגדית נשאל ד"ר הראל מדוע לא ציין בהודעה שמסר במשטרה כי ראה את המתלוננת כשהיא אוחזת בצווארה בניסיונה להגן על עצמה, וציין עובדה זו רק במהלך הריענון לקראת העדות. העד הסביר כי הוא לא נשאל על כך בחקירתו (עמ' 49 לפרוטוקול, ש' 18-25).

18. ד"ר קרסנושטיין (ע.ת. 3), עובד אף הוא כפסיכיאטר במרפאת ב"ח *****, הוא ציין בעדותו כי בתחילה שמע צעקה אליה לא התייחס. אך בהמשך, כאשר שמע צעקות בשני קולות שונים, הבין כי מדובר באירוע חריג, וכלשונו "הצעקה הייתה מאוד מצמררת" (עמ' 54 לפרוטוקול, ש' 14-17).

בהמשך סיפר כי בעודו רץ לכיוון ממנו שמע את הצעקות, הוא שמע את המתלוננת צועקת "אני ארצח אותה" (עמ' 53 לפרוטוקול, ש' 23-24). כאשר הגיע למקום, הבחין ב-ד"ר הראל נאבק במתלוננת במעבר שבין החדרים.

בהתייחסו לתפיסתה של הנאשמת ע"י ד"ר הראל ציין העד: "[ד"ר הראל] אחז בה מאחורה בשתי ידיים בכתפיים והיה מאבק מאוד סוער". משהבחין ד"ר קרסנושטיין כי המתלוננת אוחזת בסכין ו"מנפנפת בסכין באויר", הוא תפס את ידה, והוציא לה את הסכין מהיד (עמ' 55 לפרוטוקול, ש' 3-8).

19. מר נואף סלאלחה (ע.ת. 4) המשמש כאחראי משמרת בצוות האבטחה בבית-החולים *****, סיפר

בבית-המשפט כי כאשר הגיע לזירת האירוע "הייתה הזירה ממש מלא דם הבחורה [הנאשמת - י.א.] הייתה בשליטה של המאבטח..." (עמ' 58 לפרוטוקול, ש' 29-31). כמו כן באשר למצבה הנפשי של הנאשמת אותה עת הוא ציין: "...היתה רגועה וגם שיתפה פעולה" (עמ' 60 לפרוטוקול, ש' 15). בהמשך פנה העד לנאשמת וביקש לבצע חיפוש בכליה, ונענה בחיוב.

הנאשמת התבקשה להוציא את תכולת כיסיה, והוציאה את שתי סכיני הגילוח.

העד ציין כי הנאשמת אמרה לו שפגעה במתלוננת "בגלל שהיא לא נתנה לי את התרופות" (עמ' 59 לפרוטוקול, ש' 6).

20. פרופ' מיכאל בלוך (להלן: "פרופ' בלוך") (ע.ת.5), מנהלה של המחלקה לפסיכיאטריה אמבולטורית בבית-החולים ***** מזה 12 שנים, תיאר בבית-המשפט את הטיפול שקיבלה המתלוננת במסגרת המרפאה. בדבריו התייחס פרופ' בלוך למכתב של הנאשמת שהגיע אליו כשבוע עובר לאירוע (בתאריך 13.11.2013 (ת/4ג)), במסגרתו היא הלינה על טיפולה של המתלוננת, וביקשה לעבור לגורם טיפולי אחר. פרופ' בלוך השיב כי פנייתה הובאה לפניו, וזכתה למענה מקצועי מצידו, לפיו אין דופי בטיפול שמהמתלוננת קבלה במהלך השנתיים הקודמות.

במהלך חקירה-נגדית נשאל פרופ' בלוך, אם בהתחשב במכלול הנתונים, נוכח פניותיה של המתלוננת, הוא לא סבור כי נכון היה להעבירה לגורם טיפולי אחר, והוא השיב כי:

"...במקרה הזה לא נראתה ועד היום אני לא חושב שיש איזה שהיא סיבה לחשוב שעם רופא אחר הטיפול היה הולך הרבה יותר טוב... לא היה שום היגיון גם אז וגם היום אם אני חושב בדיעבד אני לא חושב שהייתה איזה סיבה להעביר רופא."

ד. ראיות ההגנה

גרסאות הנאשמת

21. הנאשמת תיארה את האירוע נשוא כתב האישום במספר הזדמנויות:

תיאוריה בפני אנשי המשטרה הוגשו כמוצגי תביעה, ותיאוריה בפני הגורמים המטפלים הוגשו כמוצגי הגנה. כמו-כן, הנאשמת בחרה להעיד להגנתה.

כאמור, הנאשמת נעצרה בבית-החולים ביום האירוע, בשעה 11:00 (ת/5).

(א) בתגובתה הראשונית בפני השוטר שביצע את המעצר, רס"ב מיכאל לוי, אמרה "אני מודה שדקרתי אותה בגלל שזלזלה בי" (ת/5). בדו"ח-פעולה שנערך על-ידיו ציין כי הנאשמת

אמרה לו: "שהיא הזהירה אותם שהיא נמצאת במצב לא טוב עם רצונות להתאבדות והם זלזלו ולכן דקרה אותה [את המתלוננת]" (ת/1).

(ב) בחקירתה הראשונה של הנאשמת ביום האירוע (בשעה 17:00) היא נחקרה במשך כשעה וחצי וחקירתה תועדה חזותית (ת/13).

במהלך ארבעים דקות נחקרה הנאשמת על-ידי החוקרת נטלי אללופ, כאשר החקירה התאפיינה בתשואל פתוח. לאחר כארבעים דקות נכנס לחדר חוקר נוסף, שלומי רוטמן, והצטרף לחקירה (ת/12).

להלן תובא גירסתה כפי שנמסרה לחוקרת במחצית הראשונה של החקירה (ת/12), אשר בוצעה כאמור בהיות הנאשמת מול חוקרת אחת.

המתלוננת סיפרה בחקירתה, כי מזה תקופה ארוכה היא התריעה בפני הצוות הרפואי שמצבה מתדרדר, ושבוע עובר לאירוע היא הגיעה למחלקה יחד עם בת-דודתה בניסיון נוסף להסביר למתלוננת את חומרת מצבה. אף בת-דודתה ניסתה להסביר למתלוננת את חומרת מצבה של הנאשמת, והחשש שתיפגע בעצמה ולדברי הנאשמת, המתלוננת בתגובה אמרה: "הרבה אנשים עושים משהו לעצמם" (ת/12 עמ' 8 ש' 25-26). עוד סיפרה, כי באותו יום פנו היא ובת-דודתה לד"ר ליפקין, סגן-מנהל המחלקה הפסיכיאטרית, וזה הבטיח להחזיר תשובה, בצינה: "אבל הוא לא חזר אליי בכלל ואז החלטתי לעשות את זה" (ת/12 עמ' 3 ש' 13-14). כאשר נשאלה מה הייתה כוונתה, היא השיבה: "החלטתי להתנקם בה ולהתאבד" (ת/12 עמ' 3 ש' 16).

בהתייחסה להכנות שעשתה עובר לאירוע, סיפרה הנאשמת כי יום עובר לאירוע היא נסעה לספריית 'בית דני', שם ניסחה מכתב התאבדות (ת/4א'). היא נשאלה אם כוונתה לפגוע במתלוננת התגבשה כבר אז, באם לא תקבל מענה לפנייתה האחרונה עד ליום האירוע, ועל כך השיבה: "כן. חיכיתי לתשובה עד אחרי הישיבה לדעת מה קורה" (ת/12, עמ' 16, ש' 19-22).

עוד סיפרה, כי הגיעה לבית החולים כשלראשה פאה חומה ומעליה כובע שחור (ת/12, עמ' 9, ש' 5-11; וראו גם: ת/17, ת/20), וכי הצטיידה בארבע סכינים, אותן טמנה בתחתית שקית "מתחת למטרייה והכל", מאחר וידעה שלא תוכל לעבור איתם בגלאי המתכות כשהם על גופה "כי ידעתי שהם יצפצפו כשאני יעבור" (ת/12, עמ' 15, ש' 23).

22. בניסיונה להסביר לחוקרת מדוע נטלה שתי סכינים נוספות מלבד שתי סכיני הגילוח אם כוונתה הייתה לנקום במתלוננת רק בדרך של התאבדות ולא ע"י פגיעה בה, היא הסבירה:

"סכין אחת גדולה שהיא יכולה לאיים... בשנייה לא חשבתי אפילו להשתמש, אני לא... הייתה לי כוונה להשתמש. לקחתי איתי אמרתי אני יחתוך עם זה את הוורידים או עם... סכיני גילוח." (ת/12, עמ' 9, ש' 35).

הנאשמת סיפרה כי כאשר הגיעה לחדרה של המתלוננת היא שלפה מיד את הסכין הגדולה, תפסה את המתלוננת ואמרה לה "שלום [א.א.]", והמתלוננת החלה "לצרוח, להשתולל ו... לבעוט" (ת/12, עמ' 6, ש' 36).

בהמשך אמרה כי כוונתה הייתה,-

"ללכת ולאיים עליה, אני לא חשבתי ללכת ולרצוח אותה או משהו, ללכת פשוט לאיים עליה ו...ול... ופשוט... לחתוך לעצמי את הוורידים." (ת/12, עמ' 4, ש' 8).

באשר לדבריה כי התכוונה להתנקם, היא הסבירה:

"חשבתי פשוט לבוא עם הסכין ופשוט ל... שהצוות יבוא לשמה ויראה עד כמה המצב שלי חמור, ול... פשוט להחליף רופאה, אני רציתי להחליף רופאה, אני לא רציתי אותה בכלל..." (ת/12, עמ' 4, ש' 20-23).

במקום אחר אמרה, כי כוונתה הייתה לתפוס את המתלוננת ושזו תקרא למנהל המחלקה "ולהגיד לו, 'תראה, המצב שלי חמור תתחילו לטפל בי, כי אם לא אני מתאבדת'." (ת/12, עמ' 11, ש' 24-26).

הנאשמת שללה כוונה לדקור את המתלוננת, ולדבריה,

"לא, ניסיתי לאיים עליה ופשוט היא התחילה להשתולל ואז נכנסתי לאטרף ולא ידעתי מה אני עושה באותו רגע."

לעומת זאת, כאשר נשאלה כיצד נפצעה המתלוננת, היא השיבה: **"כן, ניסיתי לחתוך אותה" (ת/12, עמ' 5, ש' 2-8).** הנאשמת נשאלה מה היא חשבה כאשר ניסתה לדקור את המתלוננת, והשיבה: **"שהיא תיבהל" (שם, ש' 29).**

בהתייחס לטענת המתלוננת כי היא איימה עליה עם הסכין שבכוונתה להרוג אותה, השיבה הנאשמת:

"באותו רגע אני אפילו לא חשבתי מה אני עושה.. הייתי באטרף גדול."

כשנשאלה האם רצתה להרוג אותה באותם רגעים, השיבה:

"אני לא יודעת... באותו רגע שהיא השתוללה אני כבר לא ידעתי מה אני אומרת מה אני צועקת."

היא נשאלה שוב אם באותם רגעים הייתה לה כוונה להרוג את המתלוננת ואז להתאבד. הנאשמת לא שללה זאת באומרה: **"יכול להיות" (ת/12, עמ' 14, ש' 1-12).**

במקום אחר נשאלה אם בהגיעה לבית-החולים התכוונה לפגוע במתלוננת בלבד ולא באף-אחד אחר, ועל כך השיבה: **"רק ברופאה.. ב[א.א.]. כן" (ת/12, עמ' 15, ש' 15-19).**

הנאשמת נשאלה אילו כדורים היא נוטלת, והשיבה כי לצד 'קלונקס', 'אל אורגון', ו'לוריבל', היא טופלה במרפאת כאב, שם קיבלה 'דוקאין' עם 'פראמאל' (ת/12, עמ' 13, ש' 16-22).

23. במהלך חקירתה נשאלה הנאשמת מספר שאלות עליהן השיבה בשאלה, כאשר היא מבקשת לוודא כי נתונים וראיות מסויימים הובאו בפני החוקרת. כך לדוגמא, כאשר נשאלה כמה זמן היא מטופלת אצל המתלוננת, השיבה כי מזה זמן רב, וביקשה לברר אם המכתב שכתבה למנהל המחלקה הובא בפני החוקרת, בהדגישה כי שטחה בפניו את ההתדרדרות במצבה (ת/12, עמ' 13, ש' 33-39).

כאשר נשאלה מדוע ניסתה לתקוף את ד"ר הראל, היא הכחישה כי התכוונה לתקוף אותו, והוסיפה:

"באלוהים שלא ניסיתי לדקור את הרופא. אני לא יודעת מי השתלט עליי אפילו מאחורה." (ת/12, עמ' 15, ש' 36).

לאחר שהצטרף חוקר נוסף לחדר, כאמור, שלומי רוטמן, מיד לאחר שהציג את עצמו, הוא ציטט שורה ממכתב ההתאבדות שכתבה הנאשמת, בו צוין כי ברצונה להתנקם נוכח הבירוקרטיה הסבוכה איתה נאלצת להתמודד. המתלוננת נשאלה מה הייתה כוונתה כשציינה **"להתנקם"**, והיא השיבה **"אני רציתי לחתוך אותה"** [את המתלוננת - י.א.]" (ת/12, עמ' 17, ש' 38).

בהמשך חקירתה ניסתה הנאשמת לחזור בה מדבריה אלו, אך בהמשך, כאשר אמר לה החוקר כי הוא סבור שהיא הצטיידה בסכינים על-מנת לדקור את המתלוננת, השיבה הנאשמת:

"לחתוך אותה, כן. אמרתי שלחתוך אותה... שתרגיש את הכאב שאני חשה, כן. שתרגיש שהיא מזלזלת בי, שתרגיש שהיא לא מטפלת בי כמו שצריך, שתרגיש שיש לי מחשבות טורדניות בראש." (ת/12, עמ' 23, ש' 15-30).

במקום אחר ציינה הנאשמת: **"אני לא רציתי להרוג אותה, רק להתנקם בה."** היא נשאלה: **"תגידי לי מה זה 'להתנקם'. לחתוך אותה?"** והשיבה: **"לחתוך אותה, כן... לא לרצוח אותה..."** (ת/12, עמ' 30, ש' 19-25; עמ' 31, ש' 37-38).

יחד עם זאת, הנאשמת הבינה כי יכול ויפרשו אימרותיה כמצביעות על כוונה לחבול במתלוננת והלינה נגד חוקר בציינה שהוא: **"מכניס מילים לפה" (ת/12, עמ' 24, ש' 24).**

24. בהמשך ביקש החוקר להבין מתי התגבשה תוכניתה של הנאשמת לנקום במתלוננת, וזו השיבה:

"המחשבות הרציניות היו אתמול... מהמכתב הזה, שרשמתי אותו... ארבע חמש אחר הצהריים." (ת/12, עמ' 3, ש' 21).

החוקר הטיח בנאשמת כי היא לא התקבלה לאשפוז יום נוכח העובדה שהיא משתמשת בסמים והנאשמת שללה זאת, כלשונה:

"אין לי סמים, אני לא לוקחת סמים... כבר יותר משנה אני לא לוקחת סמים, על מה היא מדברת? למה היא לא עשתה לי בדיקה, אמרתי לה בואי תיקחי אותי עכשיו לבדיקה, אני רוצה שתעשי לי בדיקה אם אני לוקחת סמים. אני נראית לך מסוממת?" (ת/12, עמ' 21, ש' 4-8).

בהתייחסה למעשייה כלפי המתלוננת ציינה:

"מגיע לה [למתלוננת - י.א.], כי היא לא עזרה לי, היא לא עזרה לי..." (ת/12, עמ' 44, ש' 7).

(ג) בתאריך 16.12.2013 נחקרה הנאשמת בשנית. ברם, כבר בתחילת חקירתה היא ציינה שהיא מעוניינת להיוועץ בעו"ד, והחקירה הופסקה לצורך זה. לאחר ששוחחה עם עורך-הדין רן אלון, חודשה חקירתה, והנאשמת סירבה להשיב להאשמות, וטענה כי ראשה כואב ואין ברצונה להיחקר עוד (ת/14).

(ד) יום לאחר האירוע נשלחה הנאשמת לאיבחון פסיכיאטרי בבית-החולים 'אברבאנל' (נ/3).

עם קבלתה סיפרה הנאשמת לד"ר **אואנה קרטה**, רופאה בחדר-המיון, כי מזה חודשיים היא אינה חשה בטוב וסובלת ממחשבות טורדניות. בהמשך ציינה, כי היא שומעת קולות של אישה אשר פוקדת עליה להתאבד. כאשר נשאלה אודות האירוע, סיפרה כי:

"באותו יום 'לא חשבתי' והלכה לרופאה המטפלת מפני שלא קיבלה ולא טיפלה במצבה הנפשי..."

25. בהמשך צוין ע"י ד"ר קרטה כי הנאשמת שינתה את גירסתה וטענה שהגיעה לבית-החולים במטרה לחתוך את המתלוננת ולהתאבד.

הרופאה ציינה כי אמנם בעת הבדיקה נתגלו הזיות שמיעה, לאחר שהנאשמת טענה כי היא **"שומעת קול של אישה הפוקד עליה לפגוע בעצמה ובאחרים"**. יחד עם זאת, כתבה הרופאה: **"יש צורך בבדיקה חוזרת"**

עקב כך שבמהלך הפגישה אינה נראית הלוצינטורית ומחשבותיה אינו [שגיאה במקור - י.א.] בעוצמה של מחשבות שווא".

הנאשמת סיפרה על שימוש קודם בסמים ובאלכוהול, אך טענה כי מזה שנה אינה משתמשת בסמים או אלכוהול, למעט תרופות אותן מקבלת במרפאת כאב, שתכליתן לסייע לה בהתמודדותה עם כאבי גב מהם סובלת כתוצאה מתאונת-דרכים בה הייתה מעורבת.

(ה) במסגרת ראיות ההגנה הוגשה חוות-דעת פסיכיאטרית שנערכה בעניין כשירותה של הנאשמת לעמוד לדין ויכולתה להבחין בין טוב לרע, מותר ואסור (נ/9).

במהלך ההסתכלות נבדקה הנאשמת מספר פעמים על-ידי פסיכיאטרים, קרימינולוגים של ופסיכולוגים של בית החולים אברבנאל, והתרשמותם של הצוותים השונים הייתה:

"עלתה תמונה של חוסר אמינות מוחלטת באינפורמציה שנמסרה ע"י הנבדקת הן מבחינת תולדות חייה ומחלתה והן מבחינת העבירה המיוחסת לה. בבדיקות נטתה לתת גירסאות שונות וסותרות לאירועים שקדמו לאישפוז, לעשות אגרווציה מכוונת של סימפטומים עד כדי המצאת סימפטומים לא קיימים (התחזות)."

בהמשך צוין כי הנאשמת,-

"אינה נמצאת במצב פסיכוטי ותלונותיה על שמיעת קולות הן ברמה של התחזות לשם קבלת רווח משני (להימנע מענישה)."

באשר לגירסה שמסרה הנאשמת לצוותים הרפואיים, עלה כי:

"משנה את גירסתה בקשר לאירוע המיוחס לה מיום ליום. כך לדוגמה בבדיקות ראשונית מסרה את הגרסה כמפורט לעיל לאחר תכנון מוקדם שנמשך שבוע. בהמשך טענה הנאשמת כי לא תכננה את האירוע אלא שמעה קולות שהורו לה לעשות כן באומרה 'לא אני תקפתי אותה, זויה, החברה שלי שמדברת איתי עשתה זאת'."

בסיכום מצבה הנפשי של הנאשמת בעת ביצוע העבירה צוין, בחוות הדעת הפסיכיאטרית (נ/9) כי מעיון מקיף במכתב שכתבה יום לפני האירוע, ובהסתמך על בדיקות פסיכיאטריות שנערכו בסמוך לאירוע, המסקנה שעולה היא כי בעת ביצוע העבירה,-

"הנאשמת לא היתה מנוהלת ע"י מחשבות שווא או הפרעה בתפיסה, וידעה להבדיל בין טוב לרע ובין אסור למותר."

עדות הנאשמת בבית-המשפט

26. בעדותה בבית-המשפט טענה הנאשמת לראשונה כי בעת ביצוע העבירות המיוחסות לה היא הייתה **"אפופה"**. כשהתבקשה על-ידי בא-כוחה להסביר את כוונתה, סיפרה כי שבוע עובר לאירוע, לאחר שיצאה מהמרפאה, קנתה מספר בקבוקי אלכוהול, מאחר ובייאוושה היה בכוונתה לחזור להשתמש בסמים ואלכוהול.

עוד סיפרה, כי לקחה סם מסוג "חגיגת" מבחור אותו פגשה במרכז הגמילה, ובנוסף נטלה 'קלונקס'. **"במה שהיה לי בבית השתמשתי" (עמ' 96 לפרוטוקול, ש' 28-32).**

בהתייחסה לאירוע סיפרה כי התכוונה,-

"לעשות שמה מצב שיראו כמה אני סובלת שיאשימו אחר כך את הרופאה במה שקורה איתי, אני רציתי לבוא לשמה, לאיים עליה שתקרא לרופא ושתכניס את המנהל לחדר... ולידה פשוט לחתוך לעצמי את הוורידים ולהגיד לו תראה כמה אני סובלת שהיא זאת שאשמה במה שקורה לי בכלל." (עמ' 96 לפרוטוקול, ש' 14-17).

בהמשך אמרה:

"הוצאתי את הסכין ורציתי כאילו להגיד לה, 'תתקשרי עכשיו למנכ"ל', ואז היא התחילה לצרוח ואני נכנסתי לפאניקה כזאת וכשמשכתי אותה בשיער הכיסא נפל ואז אני נשכבתי עליה וניסיתי לעצור אותה ואז הסכין הלכה לכל הכיוונים ואז הרגשתי שמישהו בא וסוחב אותי מאחורה." (עמ' 98 לפרוטוקול, ש' 8-11).

בהמשך נשאלה מה קרה לאחר שהוצאה מחדר המתלוננת, והשיבה:

"משכו אותי לבחוף ואז באותו רגע אני התאפסתי כאילו, אמרתי 'מה אני עושה פה? מה אני כאילו מה קורה איתי?' ואז נרגעתי באותו רגע, הם משכו אותי אל מחוץ לחדר ואז התאפסתי עם עצמי ונרגעתי כאילו אמרתי באותו רגע, 'מה קורה כאן?' מה עשיתי כאילו." (עמ' 100 לפרוטוקול, ש' 5-7).

27. במהלך חקירתה הראשית טען בא-כוחה כי מצפייה בתיעוד החזותי (ת/13) עולה כי שני חוקרים שחקרו אותה **"ניסו לשים לך כל מיני דברים בפה"**. במענה לדברים אלה אמרה הנאשמת:

"אני זוכרת את המקרה הזה שהוא החוקר כל הזמן צעק עלי ואמר לי, 'את באת להרוג אותה, את באת לחתוך אותה, חתכת אותה', אני לא מאחלת לאף אחד שיעבור חקירות כאלה, זה חקירות איומות, זה לשבת מול חוקר שמכניס לך מילים פשוט לפה, כל רגע צועק לך שאת חתכת אותה, 'את באת לחתוך אותה' ורציתי לסיים את כל

החקירה הזאת כבר."

להערת בית-המשפט כי ניתן להתרשם שהיכן שחשה כי הוכנסו מילים לפיה ידעה לעצור ולהעמיד דברים על דיוקם, השיבה הנאשמת:

"אני, כי הוא הכניס לי מילים לפה, הוא כל הזמן הכניס לי מילים לפה." (עמ' 100 לפרוטוקול, ש' 29).

הנאשמת התבקשה לתאר כיצד התנהלה חקירתה השנייה (ת/14). והיא ציינה כי הייתה שרויה במצב נפשי קשה וסבלה מכאב ראש, לאחר שהושבה מספר שעות בקור. ברם, מאחר וחקירה זו התנהלה לאחר היוועצות בעורך-דינה, היא הוסיפה:

"כן, אבל העו"ד שלי לא שוחח איתי כי הייתי בבית חולים אברבנאל."

תשומת לב הנאשמת הופנתה לכך שחקירתה הופסקה ונמשכה רק לאחר שנועצה בעו"ד, ומכאן עולה שכן שוחחה עם עורך-דינה, ואז השיבה הנאשמת:

"כן, אבל הוא אמר לי, 'כן, תיתני חקירה, תיתני את הזה'." (עמ' 101 לפרוטוקול, ש' 25-31).

28. בחקירתה הנגדית הובאו בפני הנאשמת מכתבים שונים שכתבה המתלוננת למספר גופים בניסיון לסייע לה עם קשיים בתחומים שונים בחייה. כך לדוגמה הוצגו לה מכתבים שכתבה עבורה המתלוננת לחברת 'חלמיש' (ת/35); למשרד הרווחה (ת/36); למוסד לביטוח לאומי (ת/37). באת-כוח המאשימה הטיחה בנאשמת כי המתלוננת עשתה עבורה מעל ומעבר, הנאשמת לא שללה זאת, אך לדבריה:

"אני טענתי שהיא לא רוצה לעזור לי דרך פסיכולוג ולא דרך מרכז יום, מה שאני דרשתי ממנה ודרך זה שמקבלים סל שיקום..." (עמ' 105 לפרוטוקול, ש' 15-16).

29. באת-כוח המאשימה עימתה את הנאשמת עם העובדה כי היא סירבה להשתלב בהליך גמילה שהוצע לה, והנאשמת הכחישה, וטענה כי פנתה למרכז גמילה 'עמותת אפשר', אך עזבה מאחר וחזרה לשתות אלכוהול "אני אמרתי שחזרתי לאלכוהול" (עמ' 107 לפרוטוקול, ש' 3).

באת-כוח המאשימה הוסיפה ואמרה כי דבריה אלה של הנאשמת מתיישבים עם אלה של המתלוננת, לפיהם היא הייתה מכורה לשימוש באלכוהול ובסמים, ומשכך לא היה מקום ליתן לה את סוגי הטיפולים אותם דרשה, ועל כך השיבה הנאשמת:

"אבל כשאני הייתי משתמשת באלכוהול אני לא באתי [למתלוננת] אני הייתי במרכז גמילה... כשהפסקתי להשתמש אני באתי אמרתי לה, 'תשמעי אני הפסקתי להשתמש אבל אני לוקחת

קלונקס ונוריבד'... (שם, ש' 12-13).

באשר לעיתוי גיבוש ההחלטה לפגוע במתלוננת, ציינה הנאשמת:

"אני איך שיצאתי משמה עלתה לי מחשבה כזו שאני שונאת אותה שהיא עשתה לי רע, שהיא לא מתייחסת אלי, שאני כבר כמה חודשים רודפת אחריה.. באותו רגע אני לא חשבתי לבוא לבי"ח.. יום לפי כן אני... חשבתי על זה כתבתי מכתב התאבדות ואז באותו יום אני הוצאתי את הסכינים וזה." (עמ' 110 לפרוטוקול, ש' 21-31).

30. האמור לעיל לא נמצא בהלימה לדברים שמסרה הנאשמת בחקירתה במשטרה, לפיה, המחשבה לדקור את המתלוננת עלתה בראשה שעה שיצאה יחד עם בת-דודתה מהמרפאה שבוע עובר לאירוע, והנאשמת תלתה הקולר בגירסא השונה בדברי מי שחקר אותה כלשונה:

"הוא חקר אותי, הוא התחיל לבלבל אותי ולהכניס לי מילים לפה."

התובעת הבהירה לנאשמת, כי בשלב זה של החקירה החוקר טרם נכנס לחדר, והנאשמת נחקרה על-ידי החוקרת בלבד, כך שלא הוכנסו מילים לפיה, ועל כך הגיבה:

"זו היא, זה הוא, אני לא יודעת, ששאלו אותי אותו רגע את השאלה אני גם לא התייחסתי, חשבתי, מתי חשבת את המחשבות הרעות? אני התחלתי לחשוב את המחשבות הרעות, מתי שיצאתי [מהמתלוננת] חשבתי מחשבות רעות שהיא מזלזלת בי, שאני שונאת אותה, שהיא רופאה רעה, זה המחשבות שעלו לי בראש, אבל לדקור אותה עדיין לא חשבתי על זה." (עמ' 111 ש' 23-26)

הנאשמת הודתה בחקירתה כי לאחר שנכנסה לבית החולים ולאחר הבידוק הביטחוני שלא גילה את הסכינים שהחביאה מתחת למטריה, היא הכניסה לכיסיה שלוש סכינים, כשלא היו אנשים בסביבה ואת הסכין הגדולה (ת/30) הותירה בשקית כדי שתוכל להשתמש בה.

הנאשמת שָׁבה ותיארה את השתלשלות האירועים במהלך חקירתה הנגדית, באומרה:

"התפרצתי, נכנסתי מהר... הדלת שלה הייתה פתוחה... אמרתי לה, 'שלום', ואז תפסתי אותה בשיער ואז הוצאתי את הסכין... תפסתי לה את השיער, הוצאתי את הסכין... היא הסתובבה ואז הוצאתי את הסכין, אני לא יודעת אם היא ראתה אותי או לא ראתה אותי... כשהוצאתי את הסכין באותו רגע אז היא התחילה לצרוח, היא ראתה את הסכין אותו רגע, כשהרמתי את הסכין בצורה כזאת, היא ראתה את הסכין ואז אני הפלתי אותה על הרצפה, אבל לפני כן היא ראתה את הסכין." (עמ' 134-135 לפרוטוקול).

מדבריה עלה איפוא כי פעולתה המיידית בעת כניסתה לחדר הייתה תפיסת המתלוננת בשיערה. לעומת זאת בתגובתה לכתב האישום טענה כי המתלוננת הדפה אותה ו"התפתחה במקום התגוששות פיסית" - מצב שהופרך ע"י המתלוננת, ואף הנאשמת בחקירתה לא חזרה עליו, אלא אישרה כי מיד לאחר שנכנסה לחדר "אני לא חשבתי פעמיים אפילו" וישר תקפה את המתלוננת (ת/12 עמ' 5 ש' 17-23).

בהמשך דבריה חזרה על טענתה, כי בעשותה כן, סברה שהמתלוננת תלחץ על לחצן המצוקה, ולכשיגיע המנהל תאיים על המתלוננת "ואני אגיד למנכ"ל כל מה שקורה". בשלב זה לא חוזרת הנאשמת על טענה שהועלתה על ידה קודם לכן, לפיה היא תכננה להתאבד.

באת-כוח המאשימה שָׁבה ושאלה כיצד חשבה הנאשמת שהמתלוננת תלחץ על הכפתור כשהיא שרועה על הירצפה, וזו השיבה:

"אני לא יודעת, הייתה לי התפרצות כזאתי, ניסיתי לעצור אותה ואז הסכין הלכה לכל הכיוונים..." (עמ' 137 לפרוטוקול, ש' 12-13).

31. להערת בית-המשפט, כי לאירוע קדם תיכנון ולא ניתן לראותו כאירוע ספונטני, השיבה הנאשמת:

"אני חיכיתי לראות אם תהיה לי תשובה או לא, ללכת עם סכין, אבל הכוונה שלי הייתה לאיים עליה, לאיים עליה שהיא תקרא למנכ"ל ואני חוזרת על זה, שתקרא למנכ"ל ובנוכחותם לספר מה קורה לי עם המקרה, ברגע שהיא השתוללה, אז הגעתי למצב של זה, אבל באותו רגע לא חשבתי להתנקם בה או לעשות לה משהו, אז קל וחומר לא לפגוע בה." (עמ' 123 לפרוטוקול, ש' 1-4).

כאשר הטיחה בה התובעת, כי בכל הזדמנות היא מייחסת למילה "נקמה" כוונה אחרת: כאשר בפעם אחת טענה כי התכוונה להתאבד וכך לנקום; ובפעם אחרת ציינה כי התכוונה לאיים, וזו נקמתה ציינה המתלוננת: "זאת הנקמה שלי, זאת חשבתי תהיה הנקמה הכי טובה", בציינה כי בכוונתה היה "להתנקם ולהתאבד", מבלי להשיב לגופו של עניין.

לקראת תום חקירתה, שָׁבה באת-כוח המאשימה והעלתה דרכים נוספות בהן יכולה הייתה הנאשמת "למשוך תשומת לב", כפי שטענה שרצתה להשיג, חוץ מהאמצעי בו נקטה, קרי - פגיעה במתלוננת. הנאשמת השיבה:

"זה לא הייתה הכוונה שלי, זה לא הייתה הכוונה שלי מלכתחילה, אולי כשנשכבתי עליה אז כן אולי חשבתי אותו רגע לחתוך אותה או משהו כזה, אולי כן..." (עמ' 144 לפרוטוקול, ש' 25).

הנאשמת נשאלה מדוע הצטיידה בלא פחות מארבעה סכינים, ולדבריה:

"כי חשבתי לחתוך גם את עצמי, מולה לחתוך את עצמי" (עמ' 128 לפרוטוקול, ש' 1).

32. טענתה "הכבושה" של הנאשמת שלא הועלתה קודם לעדותה בביהמ"ש לפיה היא הייתה כלשונה "אפופה", הוסברה על ידה בכך ש"לא חשבתי שזה חשוב, לא חשבתי שזה חשוב כל כך להגיד את הדברים אלו."

היא העלתה טענה זו לדבריה, לאחר שדיברה עם עורך דינה:

"כשאמרתי לו ... לעו"ד אמרתי לו 'בשבוע האחרון אני השתמשתי בסמים, אני מודה שיצאתי משמה ואני הייתי תחת השפעת סמים' אז... [עוה"ד אמר] 'תגידי, תודי בזה שאת השתמשת בסמים, אין בעיה'." (עמ' 126-127 לפרוטוקול).

33. הנאשמת התבקשה להתייחס לניסיון תקיפתו של ד"ר הראל ולטענתה,

"אני לא זוכרת שהנפתי סכין לכיוון רופא, זה אני לא זוכרת בכלל" (עמ' 140 לפרוטוקול, ש' 4).

בניגוד לדברים שמסרה במהלך העדות הראשית, טענה הנאשמת בחקירתה הנגדית כי כאשר הגיע מאבטח בשם ולדימירובהמשך מאבטח נוסף, והיא אמרה להם כי עשתה את שעשתה כי לא טופלה כמו שצריך לדבריה, היא הייתה מבולבלת ואינה יודעת מה ענתה (עמ' 140 לפרוטוקול, ש' 22).

34. הנאשמת נשאלה בנוגע לחוות-הדעת הפסיכיאטרית שנערכה בעניינה, והודתה כי שיקרה לפסיכיאטרים עת טענה שהיא שומעת קולות כלשונה:

"בסדר, אוקיי, כאן באמת שיקרתי, כי אמרתי... זה ההזדמנות שלי שסוף סוף יאשפז אותי, והעו"ד אמר לי, 'אם את לא שומעת קולות הם לא יאשפז אותך', ופה באמת שיקרתי, אמרתי שאני שומעת קולות וזה היה שקר." (עמ' 143 לפרוטוקול, ש' 3-1).

ראיות הגנה נוספות

35. מטעם ההגנה העידה הגב' שרה לוי (ע.ה.1), בת-דודתה של הנאשמת, אשר ליוותה אותה שבוע עובר לאירוע לפגישה עם המתלוננת.

במהלך חקירתה הנגדית עלה כי העדה נכחה בכל הדיונים שהתקיימו ונחשפה לעדויותיהם של כל עדי-התביעה.

גב' לוי מסרה הודעתה במשטרה וכן העידה בבית-המשפט.

עם תחילת עדותה התבקשה על-ידי הסניגור, לתאר את חילופי הדברים בין המתלוננת לנאשמת במהלך הפגישה עם המתלוננת, אליהם לא התייחסה כלל במהלך החקירה המשטרתית.

גב' לוי ציינה כי לקראת תום הפגישה, היא פנתה בעצמה למתלוננת ואמרה לה שמצבה של הנאשמת התדרדר, והיא חוששת כי היא עלולה לפגוע בעצמה. לדברי העדה, המתלוננת השיבה לה: **"הרבה כאלה עושים דברים כאלה" (עמ' 80 לפרוטוקול, ש' 19).**

העדה התבקשה לאשר כי הנאשמת כעסה על המתלוננת והטיחה בה **"מה נרקומנים לא מקבלים טיפול"**, אך העדה השיבה: **"[המתלוננת] עשתה אותה נרקומנית כי היא לוקחת כל מיני כדורים..." (עמ' 87 לפרוטוקול, ש' 1).** בהמשך סיפרה, כי עם צאתן מחדרה של המתלוננת אמרה לה הנאשמת: **"את רואה שרה אני אמרתי לך שלא יהיה תועלת, את רואה שהיא לא רוצה לעזור לי, ממש זלזול..." (עמ' 88 לפרוטוקול, ש' 9-10).**

ה. דין

36. כפי שכבר צויין, הצדדים אינם חולקים על מעשי הנאשמת קודם להגעתה למשרדה של המתלוננת, ועל חלק ניכר ממעשיה שם.

המחלוקת נסובה אודות היסוד הנפשי של הנאשמת בעת ביצוע מעשי האלימות, ועל הנפקויות המשפטיות הנובעות מכך.

טענות בדבר איכות הטיפול שקיבלה הנאשמת מהמתלוננת, ואם היה צורך להחליף לה רופא- אינן רלוונטיות לצורך הכרעת הדין.

37. אקדים ואציין, שלאחר שעיינתי במכלול הראיות, שוכנעתי מעל לכל ספק סביר כי מעשי הנאשמת מקיימים הן את היסוד העובדתי והן את היסוד הנפשי של עבירת החבלה בכוונה מחמירה כלפי המתלוננת. מסקנה זו נלמדת מכוחן המצטבר של הראיות הנסיבתיות שאינן במחלוקת, מדברי עדי המאשימה, ואף מאמרות מסוימות של הנאשמת במהלך חקירתה כפי שיפורט בהמשך.

על יסוד הכוונה המיוחדת בעבירה של סעיף 329 לחוק העונשין ניתן ללמוד מהנסיבות והלך רוחה של הנאשמת לפני ובמהלך האירוע, והן מצעקותיה כלפי המתלוננת שתרצח אותה.

38. תיאוריה של המתלוננת, בכל ההזדמנויות בהן נשמעו, משתלבים אלו באלו ומספקים תיאור זהה במהותו: הנאשמת פרצה לחדרה במהירות, והמתלוננת זיהתה אותה והופתעה לראותה חובשת כובע ופאה. הסתערותה של הנאשמת לעבר המתלוננת מנעה ממנה להספיק וללחוץ על זמזם המצוקה. היא ראתה לראשונה את הסכין בעת שהנאשמת גהרה מעליה והחלה לדקרה, שהמתלוננת מנסה להגן על פניה וצווארה בידיה, והיא זועקת לעזרה.

39. עדויותיהם של ד"ר הראל וד"ר קרסנושטיין שהגיעו ראשונים, והמאבטח שהגיע בהמשך לסייע, תואמות את עיקרי הדברים האמורים, משתלבות זו בזו, והתרשמתי שניתנו באופן מדוד, כשהם מבהירים את מצב העניינים כפי שהיה.

במאמר מוסגר אציין, שלא מצאתי ממש בטיעוני הסניגור, בהם נכללה רמיזה כי תיאוריו של ד"ר הראל את מצב האירועים עם כניסתו לחדר, ובפרט תנועות ההתגוננות של המתלוננת, הם תוצאה של שתילת הפרטים בפיו בשלב העדות. תיאורים אלו עולים בקנה אחד עם נסיבות המקרה, הדברים שנאמרו מפי המתלוננת והנאשמת כאחת, הפציעות בידיה של המתלוננת.

ניסיון החיים אף הוא מלמד כי תגובתו האינסטינקטיבית של אדם למתקפה היא שימוש בגפיו כמחסום, והקרבתו במטרה למנוע פגיעה באיבריו החיוניים.

מנגד, על-אף הימצאותו של "מכתב התאבדות" בכיסה של הנאשמת, מעשי ההכנה שלה לקראת העימות עם המתלוננת מצביעים באופן מובהק על תוכנית פעולה מורכבת הכוללת פגיעה באדם אחר. הנאשמת הביעה במכתב שנתפס בכיסה את רצונה "**לנקום**" במתלוננת. הנאשמת נשאה עימה שני סכינים ארוכים טמונים במטרייתה, באופן שאינו מתיישב עם רצון לפגיעה עצמית גרידא, לצורך כך די היה בסכין אחד בלבד.

למעלה מהכל - אמצעי ההסוואה- הנאשמת הגיעה למשרדה של המתלוננת כשהיא חובשת פאה וכובע לראשה. מדובר במעשה שאינו נדרש אילו כוונתה הייתה לבצע מעשה התאבדות במשרדה של המתלוננת.

לא הועלתה כל טענה ולא הוצגה כל ראיה לפיה היה לנאשמת יסוד סביר להניח כי גורמי האבטחה ימנעו מהנאשמת גישה למתלוננת או יגבילוה בצורה כלשהי, ועל כן הייתה צריכה להסוות את זהותה. מכך משתמע, שהנאשמת, שהייתה מוכרת כמטופלת, לא נדרשה להתחזות לאדם אחר על-מנת להגיע למשרדה של המתלוננת, ותכליותיו המסתברות של מעשה כאמור הן ניסיון להקשות על המתלוננת לזהות את הנאשמת קודם שתתקוף, ולחילופין, להכביד על חקירת האירועים ולאפשר לנאשמת לחמוק מהבניין מבלי לנסות ולבצע מעשה אובדני. בהקשר זה אדגיש, כי הנאשמת הציגה הסברים סותרים באשר למהות תכניתה - בין רצון כנה בהתאבדות, לבין ניסיון לבטא את רצונה בהחלפת מטפלת באמצעים קיצוניים.

40. אמרות-החוץ של הנאשמת כוללות הודאה מפורשת בכך שבשלב ביצוע מעשי ההכנה, כבר גמלה בליבה מראש ההחלטה לפגוע ב-המתלוננת, וזאת במטרה "**לנקום**" בה על כך שזו האחרונה "**זלזלה**" בה. אין חולק כי הדברים נאמרו, והסברי הנאשמת בעדותה וטיעוני בא-כוחה, הם כי כך נעשה עקב הלחץ שהופעל עליה בידי החוקרים. הסברים אלו אינם מתיישבים עם העובדה הפשוטה, שדברים ברוח זו נאמרו בהזדמנויות הראשונות שניתנו לנאשמת להציג את גירסתה לאירועים, הן בפני השוטור שביצע את המעצר והן בפני החוקרת, כאשר הנאשמת שינתה את תיאוריה בנושא רק לאחר קבלת ייעוץ משפטי.

עיון בתיעוד החזותי של תחילת חקירתה הראשונה של הנאשמת, מלמד על תשאול שנוהל בידי חוקרת אחת בלבד, שלא הביעה כל עוינות כלפי הנאשמת. ההגנה מלינה על כך שה"**לחץ**" הופעל על הנאשמת רק בידי החוקר השני, וזה הצטרף לאחר שהנאשמת כבר הודתה בפני השוטרת בדבר הכוונה לפגוע במתלוננת ובדבר

המניע לכך, ואף הודתה בפני החוקרת ש"יכול להיות" שבמהלך השהות בחדרה של המתלוננת התגבשה בה אז הכוונה לפגוע.

לאורך כל הדרך הביעה הנאשמת מודעות למצבה, לזמן ולמקום, למהות החקירה ולזכויותיה. כך, מסרה תיאור אירועים מלא וקוהרנטי, בלא כל לחץ נראה לעין המופנה כלפיה. כך, הביעה בפני החוקרת תחושת עלבון על האפשרות שתסבור כי הנאשמת משתמשת בסמים; ביקשה לוודא כי פרטים מסוימים מצויים בפני החוקרת; ואף נזפה בחוקר מקום בו סברה כי הוא מסלף את דבריה.

בכיה של הנאשמת הוא ביטוי רגשי טבעי והגייוני בסיטואציה בה נמצאה, המבטא תובנה בדבר לתוצאות מעשיה והשפעתם על מצבה לעתיד. כיוון שכך, אני סבורה שעסקינן בהודאה שניתנה מלכתחילה באופן חופשי ומרצון, ומאוחר יותר חל בשינוי טאקטי בדברי הנאשמת, שתכליתו להרחיקה מביצוע העבירה, ותו לא. על-כן, יש להעדיף גרסאותיה הראשונות, לפיהן במעשיה ביקשה לפגוע ב-המתלוננת; על-פני גרסאותיה המאוחרות [השווה: ע"פ 10477/09 מוחמד מובארק נ' מדינת ישראל, פסקאות 26-27, (פורסם במאגרים, 10.4.2013)].

41. אוסיף, כי בנקודות עובדתיות מהותיות קיימים פערים בין הדברים שנאמרו מפי הנאשמת, לבין קווי ההגנה אותם ניסה לבסס בא-כוחה. כך למשל, עד למתן עדותה הראשית בבית-המשפט, עמדה הנאשמת על היותה נקיה משימוש בסמים ובאלכוהול, ושינתה מדבריה רק לאחר שלדבריה היא הופנתה לנושא על ידי בא-כוחה. טענתה בדבר כי אי-קבלת ייעוץ משפטי בשלב החקירה הראשונית הופרך משהוכח כי לאחר החקירה הראשונית קיבלה הנאשמת ייעוץ מעורך-הדין רן אלון; כך, הן בחקירותיה והן בעדותה, מסרה הנאשמת ששלפה את הסכין מיד עם כניסתה לחדר, כפי שנאמר בכתב-האישום, בעוד שבא-כוחה טען, בלא כל עיגון פוזיטיבי בראיות, כי התנהלו חילופי דברים בינה לבין המתלוננת לפני שליפת הסכין, הנאשמת אף הודתה כי לא היה ממש בדבריה בדבר שמיעת "קולות" במהלך האישפוז הפסיכיאטרי שלאחר מעצרה, ואלו באו לאוויר העולם כתוצאה מייעוץ משפטי שקיבלה כי כך ייקל עליה לבסס הגנת אי-שפיות. כן, שגם הודאה זו מצביעה על כך שספק אם ניתן לתת אמון בתיאורים מפי הנאשמת.

42. אשר למהות מעשי הפגיעה: הנאשמת ביצעה תנועות דקירה מרובות כלפי ראשה ופניה של המתלוננת בסכין חדה בעלת להב ארוך, תוך כדי שהיא גוהרת מעליה. בגין מעשים אלו נגרמו למתלוננת חתכים משמעותיים במרכז פניה ובידיה, שדרשו טיפול רפואי אינטנסיבי וניתוח. נזקים אלו עונים על החלופות שעניין "[חבלה] העלולה לפגוע קשות... בבריאות הנחבל" ו"פגיעה קשה באחד האיברים", המנויות תחת הגדרת "חבלה חמורה" בסעיף 34כד. לחוק העונשין.

43. באשר ל"כוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה" מצד הנאשמת, זו נלמדת הן מהמפורט לעיל בדבר התיכנון והביצוע המדוקדקים של הבאת סכינים ארוכי-להב לסביבתה של המתלוננת, הן מההסתערות עליה תוך החזקה בסכין שלהבו באורך 15 ס"מ כנשק זמין, הן ממניעת

הגישה לזמזם המצוקה תוך כדי מתקפה רציפה ובלתי-מוגבלת, והן מהבחירה, בעת שתנועותיה של המתלוננת הוגבלו, להפנות אותו סכין לפלג גופה העליון [ע"פ 3727/93 **עלי עזאמי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים, 17.5.1994)]. לכך אוסיף, שאף אם היה מקום לקבל את קו הטיעון לפיו רק תוך כדי עימות פיזי בין השניים התגבשה ההחלטה להשתמש בסכין כלפי המתלוננת (וכאמור לעיל, אינני סבורה כן) - הרי שאופי הדקירות מלמד על קיומה של הכוונה המיוחסת לנאשמת, מכוח הלכת הצפיות הכללית [ע"פ 8871/05 **יוסף שלו שנגלוק נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים, 12.3.2007)].

כיוון שכך, כפי שכבר נאמר, עמדה המאשימה בנטל לבסס את עבירת האלימות המרכזית שבמחלוקת.

44. ומכאן, לעבירת האלימות השנייה המיוחסת לנאשמת: ניסיון לתקיפת ד"ר הראל- עובד ציבור.

לאחר שעיינתי בעדויות המעורבים, נותרו ספקות האם מעשי הנאשמת מלמדים על הפעלת כוח "**כלפי**" ד"ר הראל, כנדרש לגיבוש העבירה.

לפי תיאור האירועים, ד"ר הראל שנזעק לחדרה של המתלוננת לשמע זעקותיה הגיע מאחורי הנאשמת מבלי שזו מודעת לנוכחותו. במהלך ניסיונותיו להשתלט על הנאשמת ולמנוע ממנה להמשיך ולתקוף את המתלוננת, הביא את רגלו לאזור הסכין בניסיון לדרוך עליה ולשללה מהנאשמת שנופפה בסכין לכל עבר.

ד"ר קרסנושטיין, שהגיע למקום, תיאר אף הוא את הנאשמת מנופפת בסכין, אך לא התרשם כי היא הפנתה אותה במיוחד כלפי ד"ר הראל.

בנסיבות אלו, אין מקום להרשיע את הנאשמת בעבירה זו, כפי שיוחסה לה בכתב-האישום.

ו. סוף דבר

45. לאור כל המקובץ לעיל אני מרשיעה את הנאשמת בעבירות כדלקמן:

חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין;

איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין;

החזקת סכין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

אני מזכה את הנאשמת, מחמת הספק, מביצוע עבירה של ניסיון לתקוף עובד ציבור בנסיבות מחמירות עבירה לפי סעיף 382א(ב)(2) + 25 לחוק העונשין.

ניתן היום, י"ט אדר תשע"ה, 10 מרץ 2015, בנוכחות הצדדים.

עמוד 23

יהודית אמסטרדם, שופטת